Ч. 237. Пятниця 4 падолиста (22 жовтня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеним оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Виплати в готівці. — Димісия французского кабінету.

Справа виплат готївкою увійшла в нову фазу.

Мінїстра Люкача приняв цїсар на авдиенциї, котра мала — як впевняють — інформаційний характер. Мінїстер Люкач зложив монархови справоздане про стан банкового питаня і в справі виплат готївкою; по авдиенциї подав ся він до палати угорского мінїстерства, а відти до будинку австрийскої президиї ради мінїстрів, де обосторонні президенти кабінетів і мінїстри відбули конференцию в справі виплат в готівці.

О год. 10 рано відбула ся в австрийскім мінїстерстві скарбу нарада, в котрій взяли участь оба мінїстри скарбу, з боку австро-угорского Банку ґубернатор Попович і генеральний секретар Пранґер. Наради тревали до 12·20 години. По їх покінченю заявив журналїстам мінїстер Люкач, що тепер справа буде віддана фаховим референтам. По полудни відїхав мінїстер Люкач з премієром Кін-Гедерварієм до Будапешту.

Так отже можна спод'ївати сь, що врешті питанє про виплату готівкою дістане ся перед фаховий осуд, а вийде з круга питань чисто-політичних. Стан такий буде для справи корисний, бо питанє про виплату готівкою се в сути своїй питанє фахово-економічне, а аж в другім плянї питанє державної полїтики.

Полїтичним питанем в тїснім розуміню того слова зробили єго угорскі полїтики послїдного десятилїтя. Під проводом їх Угорщина поставила домаганє, щоби спільний австро-угорский банк підняв виплати готівкою. Ся чисто-економічна і фінансово-полїтична квестия, якої користий нїхто Угорщинї не заперечує, з вини Мадярів зістала сфальшована і замінена на квестию полїтичну. Се безперечний факт, що піднятє виплат готівкою в 1892 роцї при переводженю валютарної реформи було цїлию обох правительств, тим більше що ініциятиву до тої реформи дав тодїшний угорский мінїстер фінансів др. Векерле, а виплати готівкою мали бути наслїдком управильненої валюти.

„Neue freie Presse" принесла вчера вість, що реченець виплат готівкою буде зависїти виключно від австро-угорского банку. Після вістий з полїтичних кругів оба правительства умовили ся, що предложать парламентам внесеня в справі виплат готівкою в тім случаю, коли банк повідомить правительства, що надійшов до того користний час. „Neue fr. Presse" доносить дальше, що бар. Бінерт, котрий явив ся вчера на авдиенциї у цїсаря, котра тревала звиж годину, здавав справу саме з ходу конференциї обох президентів мінїстрів і повідомив цїсаря, що австро-угорский банк згодив ся в засадї на предложенє обох правительств. Вкінци доносить та ґазета, що парляменти будуть мати це нагоду займити в тій справі становище.

„Pesti Hirlap" подає розмову з гр. Кін-Гедерварім, котрий відмовив подання подробиць з нарад обох правительств і висказав ся лиш загально, що заключена умова вказує на становище угорского правительства.

Вчера пополудни відбула ся в Парижи рада мінїстрів, на котрій президент кабінету Бріян подякував своїм товаришам за ревне підпиранє єго в часї послїдної дискусиї в парляментї. Та дискусия мала дуже поважний характер, тим більше, що мінїстрови закидувано двозначність єго поглядів на конституцийні свободи. Палата видала вправдї свій суд о тих напастях і більшість висказала довірє правительству, однак Бріян гадає, що по такій дискусиї для зарядженя, аби подібні подїї не повторили ся, вказане є полишити президентови републики рішенє, чи кабінет має дальше полишити ся на становищи. В наслїдок того

З оповідань Ст. Жеромского.

(З польского).

Леґенда про „Лїсового брата".

(Конець).

Ся хата була курна і майже зовсім порожна. Купка вугля тлїла на серединї гладко убитої доливки, під стїною лежала вязка сухого сїна, а коло дверий стояло кілька коробок з вільхової кори, наповнених суницями. Довгу хвилю приглядав ся Рудольф дїдови. Цїкавий знати, чи нема чого в хатї, що можна би зрабувати, всунув голову і заступив вхід своєю особою. Тїнь упала на доливку і стїну. Дїд підняв ся і сьпіваючи дальше підійшов до дверий. Тодї барон побачив єго лице старече, та всеж до волї черстве і прикрашене на щоках леґенькими румянцями здоровля. Чорні, проникливі очи сьвітили ся як диманти в його навислих повіках. Нараз перестав він співати, приступив скоро до лицаря і спитав єго остро:

— Хто ти такий і чого тобі треба, брате?

— А ти що за один, старий грибе? — крикнув Рудольф входячи в хату.

Коли станув в хатї, головою досягаючи стелї, дїд глянув на него, на єго старий шолом, прижмурив очи і похитав головою.

— Шолом „Кудлатого Медведя" в Ґастер. Справдї єго.... — шепотів він. — Звідки ти маєш єго, молодий лицарю? Чи ти може сам є той розбишака з Мірценштайну?

— Так єсть, я барон на Мірценштайнї, котрого ти, підлий хлопе, осьмілив ся називати розбишакою! — верещав Рудольф, хапаючи дїда за ковнїр сукмани.

— Пусти мене, бароне на Мірценштайнї — сказав дїд з усьміхом. — Ти розбишака, лупій і чужоложник! До мене приходять вже з давна люди зі скаргами на тебе. Ти відбираєш у них не лише податок, що тобі належить ся, але крадеш їм худобу і безчестиш їх жінки. От тільки вчера приходив до мене зі скаргою цїлий рід. Твої слуги пірвали дївчину....

— Ти знаєш, дїду, де она? Ти знаєш? — перебив єму барон.

— Знаю і забороняю тобі!...

Але ще не вспів доповісти свою думку, коли лицар ухопив єго руки і потрясаючи ними, говорив:

— Веди мене до тої дївки, веди мене зараз! Не зроблю тобі нічого злого, коли мене послухаєш, або лоб розїтну тобі на двоє, коли спротивиш ся.

Тут старий дїд вирвав ся з рук сильного лицаря, випростував свої похилені плечі, відступив скоро до стїни і зірвавши з неї малий, зелїзний хрестик, станув перед дверми хати і громовим голосом крикнув:

— Отсе хрест Спасителя сьвіта! На єго невинну муку проклену тебе, звільню слуг твоїх, підданих і хлопів від послуху, відлучу тебе від шляхти, заборoню бувати в церкві, щоби ти здох з голоду і собаки тебе розірвали як невірного!

— Ти мене прокленеш? Ти мене? — кричав Рудольф, блїдий як труп. — Ти хлопе...

— Ах сюди зайшов я, втїкаючи від ваших злочинів, ви опришки і деришкіри! Тут в тій пущі служу Богови. Коли прилюдно не покаєш ся...

Лицар назадусь цофав ся з хати і хотів скочити на коня. Смертельна трівога вовком кинула ся на него, коли дїд згадав прилюдну покуту.

— Нї, не втечеш ти! — кричав дїд, ідучи за ним. — Верни ся зараз і покай ся, инакше проклену тебе!

Стривожений і розлючений Рудольф схопив за руку меча і зі зловіщим блиском в очах ішов звільна на дїда.

— Ти грозиш менї проклятєм?... Хтож ти такий, що грозиш менї? — шепотів тихо.

— Я Рехо, барон Шпербах, стрий твого батька...

— Рехо... — вишептав Рудольф, пускаючи в трівозї меч на землю. — Рехо пішов був у похід до Льомбардиї з цїсарем Оттоном і там... пропав. Землю і людий віддав монахиням в Бенкен.

— Я пропав для вас, розбишаки, і прийшов сюди, щоби боронити перед вами тих, котрих ви обкрадаєте. Подивись на мене!

Онїмілий лицар глянув на дїда і мусів признати, що мав перед собою барона Рехо, зорю алеманьского лицарства. Ступав кроком

Бріян заявив, що вносить димісию. Инші міністри прилучили ся до Бріянда і також подали ся до димісиї. Засіданє тревало дуже коротко.

Президент Фаллієр приймив димісию кабінету і поручив Бріяндови утворенє нового кабінету. Як здаєть ся, в дотеперішнім кабінеті зайдуть лиш незначні зміни.

Новинки.

Львів дня 3-го падолиста 1910.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував офицiялами канцелярийними з полишенєм в дотеперішних місцях службових канцелістів: Авраама Ратгавзера в Золочеві, Тад. Спітгаля в Залізцях, Ант. Кутиньского в Станиславові, Івана Висоцкого в Белзї, Юр. Серетїяна в Радівцях, Оск. Кантора в Радівцях, Юду Дрехслера у Вижници, Ів. Кубіцкого в Заболотові, Пет. Вільковского в Підгайцях, Ів. Стриміха в Золочеві, Том. Клепацкого в Самборі, Стеф. Савулу в Лїску, Мик. Старко в Динові і Ів. Демянчука в Монастириских.

— **Є. Е. п. Міністер робіт публичних Август Рітт** виїхав ві второк по полудни о 3 год. 30 м. до Дрогобича. На двірци зелїзничім пращали пана Міністра Є. Е. п. Намістник з шефом бюра президияльного радником Намістництва п. Шультісом. радн. Двора п. Устияновский, президия міста і палати торговельної, управ. Дир. поліциї др. Райнлендер. П. Міністер оглянув вчера урядженя нафтові в Дрогобичи, Бориславі і Тустановичах, а в ночи виїхав до Кракова, де перебуде через нині і завтра.

— **Загальні збори** членів „Народ. Торговлї“ відбули ся ві второк дня 1 падолиста о 4 год. Збори відкрив предсїдатель управляючої ради п. радн. Юліян Січиньский, а сконстатовавши достаточне число членів, предложив на предсїдателя зборів о. декана Івана Винницкого, а на заступника о. Омеляна Константиновича. По одноголосним принятю сего предложеня покликала президия на секретарів пп. Йосифа Максимовича і Василя Гресяка. По принятю звіту і білянсу за рік адмініст. 1909/10, виказуючих чистий зиск 23.950 К 49 с. удїлено управляючій радї абсолюторию і порішено виплачувати по 7 прц. дивиденди від удїлів. До управ. ради вибрано знову п. Юліяна Січиньского і о. Александра Стефановича. До контрольного комітету пп. Костя Паньківского, дра Володимира Бачиньского і Антона Хоминяцкого. — Зі звіту належить зазначити зріст чистого зиску о квоту 4167·41 К, зріст удїлів о значну квоту 35099·13 К і зріст власного майна о суму 37184·23 К. Стоваришенє розвиває ся дуже гарно, а притім поширило свою дїяльність в напрямі організациї кооперативних торговельних спілок, яких до тепер при помочи „Народної Торговлї“ оснувалось 92. Зазначити також належить, що в біжучім роцї розпочато будову центрального магазину в Стрию.

— **Русини в Арґентинї.** В арґентиньскій державі Міссіонес (на пол.-захід від Парани) лежать три оселї: Апостолес, Азара і Сан Хосе, заселені по половині Русинами і Поляками. Русинів є там до 1.000 родин. Здавало ся, що тамошні Русини пропадуть для нашого народа, бо руйнувало їх пияньство. На щастє перед кількома лїтами поселив ся в Апостолес о. Ярослав Карпяк і взяв ся до народної працї. Єго заходом поставлено на всїх трох оселях рускі каплицї, а дня 19 вересня с. р. отворено в Апостолес читальню „Просьвіти“. На початок вписало 63 членів. За три місяцї має відбути ся посьвяченє нового дому сеї читальнї.

— **На гробі жінки.** Вчера рано на Личаківскім кладовищи хотів відобрати собі житє Мариян Дзїк, 44-лїтний урядник Банку кр. і стрілив до себе з бравнїнґа міряючи в серце. Коли по першім вистрілї смерть не наступила, він хотів ще раз стрілити до себе, але на то надбіг якийсь молодий мужчина і вирвав єму револьвер з рук, а відтак дав знати воротареви від кладовища. Заким наспіла поготівля ратункова, нещасливий перемок до нитки, бо якраз тодї зачав дощ падати. Тяжко зраненого відставлено в безнадійнім станї до шпиталю. Причиною самоубийчого замаху була розпука по стратї жінки, на котрої гробі і він хотів собі житє відобрати.

— **За крадіж дорогоцїнностий.** Дня 12 цьвітня с. р. вечером межи 8—9 год. доконано великої крадежи на шкоду ювілєра Йосифа Бадовского при ул. Баторія. Злодїї скористали з того, що п. Бадовский вийшов на вечерю і лиш на ключ замкнув двері від подвіря, та отворили двері витрихом і забрали зі склепу всїлякі дорогоцїнности, які були на верха під рукою, загальної вартости 24.790 К і около 700 К готівкою. По якімсь часї дорогоцїнности Бадовского знайшли ся в руках всїляких торговців, а поліция розвела тодї слїдство і вислїдила, що крадежі допустив ся фаховий злодїй Іван Мертенс, караний вже 75 разів за крадїж до спілки з молодим хлопаком 17-лїтним Антоном Реляєм, шлюсарским термінатором. Мертенс на кілька днів перед тим намовив Реляя до крадежі, уложив з ним плян і оглянув розклад склепу, а наконець знайшовши дня 12 цьвітня догідну пору лишив Реляя на вартї, а сам добувшись за помочию витриха до склепу, вкрав, що лиш дало ся.

По крадежи спільники подїлили ся добичю, з котрої Мертенс задержав, розумієсь, більшу часть для себе, а Реляйови дав 60 штук всїляких біжутерий. Реляй заніс ті біжутериї до дому і віддав своїй матери Мариї, женї портиєра зелїзничого і сестрі Оленї, котрим сказав, що знайшов ті біжутериї. Тепер почала ся продаж і заставлюванє тих біжутерий. До спілки приступив наречений Олени, Іван Ясноґурский, подорожуючий аґент торговельний, котрому матір Олени дала часть тих біжутерий на конто віна доньки. Ясноґурский і Реляй по части продали дорогоцїнности, по части позаставляли їх, а роздобуті в той спосіб гроші складали на книжочки почтової каси ощадности. Мертенс був осторожнїйший, бо крім одного лапцушка, медальоника і 200 корон, які віддав свому знакомому на переховок, все проче так сховав, що й доси не можна було нїчого відшукати.

Отже цїла тота спілка станула вчера перед судом. Розправу веде рад. Віслоцкий. Переслухано вчера Ясноґурского, Марию і Олену Реляй та кількох сьвідків. Ясноґурский зізнав, що не знав, звідки походили ті біжутериї, бо дістав їх від матери нареченої, а Ралейова і єї донька, кравчиня, як показало ся, не знали також, звідки молодий Реляй взяв ті дорогоцїнности, котрі впрочім представляли вартість всего лиш 3000 кор. Все проче забрав Мертенс, котрий — як то признав ся перед одним арештантом, з котрим сидїв разом в арештї — закопав десь так, що нїхто не годен знайти тих дорогоцїнностий. — Нинї має бути в сїй справі виданий вирок.

— **З Перемишля.** З днем 10 падолиста входить в Перемишли в житє „Дешева кухня“ основана під покровом перемиского Владики Є. Ексц. Преосьв. Константина Чеховича для тамошної рускої молодїжи ґімназияльної а комітет основателїв видав в сїй справі слїдуючу відозву:

Високоповажні Добродїї, Громадяни і Громадянки! Мабуть нї в одного народа на сьвітї

близше до него і простяг руку, але зимний дїд сказав остро:

— Покай ся!

— Дїду — сказав Рудольф, кидаючись єму в ноги і цїлуючи єго стопи.

— Відпережи меч, кинь лук на землю, здійми ходаки і шолом! Підеш босий з відкритою головою до Люцерни і там відправиш покуту!

— Дїду! — мовив Рудольф, не віднимаючи губ від ніг старця.

— Встань і ходи! — відповів Рехо.

Коли сонце зняло ся над високі верхи, пустинник Рехо їхав конем барона Рудольфа, перед конем ішов босий і безоружний пан на Мірценштайнї дорогою впоперек великої пущі в сторону гарних Митенів, що стояли як колюмни на далекім горизонтї.

II.

На помості корабля.

На помості корабля, що їхав з Бруннен до Флюелян, товпило ся богато туристів. Були там представителї народностий: француской, нїмецкої, італїяньскої, анґлїйскої і инших. Проміннє досьвідка розкотило ся понад горами і огорнуло цїлий край, як несказанє зворушенє. Баня Уріротшток стояла серед нічних хмар, мов таємничий захист в димі кадил. На право і на ліво блищали ледові верхи проти сонця. В глубинї, при самих водах шукала ще захисту ніч, прогнана звідусїх. Смереки, лїщини і берези над берегом ховали єї між собою, кілько могли. Похилювали галузє аж до самої води і онїмілї з подиву, дивили ся на власну подобу, що родила ся в глубокій водї. Довга пристань, наче мертва, нерухома, фіялкова таблиця лежала під летучим туманом. Брудні і легонькі мраки ставали з прозорих вод і ходили понад водами. Здавало ся, що далеко — далеко, в синїй долинї, окутанїй туманом, блукають і кружляють над тихим озером тїни і мари, що привиджували ся Шіллєрови, котрий тут думав.

Одної хвилини на одностайній барві води явила ся чудова, ясноселена пляма, зі сильно зарисованими берегами і гнала скоро як свобідна лодка Телля. Корабель поринаючи у водї потрясав єї приспаною поверхнею і тягнув за собою немов опущені крила з розколисаних филь. Ті блискучі, промінисті, малі филї ішли взад, що раз помалїйше, в сторону чорних берегів, та нестили ся однї з одними.

Цїлий перед помоста був повний швайцарских дїтий. Була то школа з якогось села Кантону Аппенцель, що відбувала звичайну лїтну подорож впоперек свого краю. Були тут хлопцї і дївчата ріжного віку, сини і доньки рільників, зарібників і нуждарів. Всї були вже доволї втомлені, обгорілї і покриті порохом. Провадив їх учитель з руками парубка, з весняноватим лицем, що заросло безбарвним волосєм. Але було в тім лици щось таке, по чім можна було і в купі людий пізнати педаґога. Видко було з него привичку говорити щиру і певну правду, все і всюди. Сей примус, сей гарний овоч високої культури змиває протягом лїт, як невтомима вода тверду землю, прикмети індівідуального характеру, вроджені погані боки темпераменту і назначує лиця дивним усьміхом, який можна оглядати лише на старих образах Бернардїна Люїнї. Се ті наївні лиця, що не вміють говорити неправди.

Така школа, де лиш можна маширує, місцями їде зелїзницею, або пливе кораблем. В північних околицях звиджує фабрики, величаві варстати, музеї, церкви, гарні міста над озерами, оселї житя, знаня і працї: відлюдні села, старі руїни і вкінци мертві пустинї, на високих горах, де понурий ожеледець спить у вічній мовчанцї. Старші збирають в свої зелені коробки зїлє і комахи — молодші на полях слухають викладу пригод і вчать ся леґенд, що лунають неначе зітханя людскости.

Коли перейдуть високий, ґотарский верх, коли зійдуть у гарну долину Тессіну, люди, що розмовляють чужою мовою, чорні а живі Італїйцї, приймають їх отвертими руками, бо то їх брати.

Коли по довгій подорожи найдуть ся в сумній долинї Родану, в місцевости, де люди говорять по француски, і там приймають їх з любовию — бо то їх брати.

Коли корабель виминав Ґрітлї, розляг ся гарний спів тих дїтий. Звернені лицями до високо утесу безсмертної скелї, они сьпівали:

З далека будь сердечно поздоровлена
Ти тиха країна над морем...

Пасажири з чужини скупили ся довкола малих сьпіваків і радо слухали згідного хору. Тут і там вихоплювало ся слово похвали. Якийсь Нїмець плескав тихо, якась худа дама зі зворушенєм шепотїла тихо: Як се гарно!... Пергамінове лице Анґлїйця мінило ся від сердечного сьміху. З боку стояло кількох молодих людий. Їх лиця були дуже сумні, а очи наповнені слізми.

нема розмірно так богато нужди серед молодіжи шкільної, як саме серед наших учеників в руских ґімназиях. Тому то богато наших молодців, що у тяжких злиднях покінчили студиї, входять відтак в житє з надломаним здоровлем, прибиті духовим смутком, иноді малодушні та малоідейні.

Найбільший процент нуждарів дають провінцияльні міста. З числа 941 публичних учеників, що з початком минулого року шкільного вписали ся до рускої ґімназиї в Перемишли, було з кінцем року — після „Звіту дирекциї“ — 577 синів селян, зарібників та дрібних ремісників з поза Перемишля. З сего числа незаможних дітий ледви третина харчує ся в бурсах, призначених для убогих учеників, друга третина тиняє ся по бідненьких кватирах у тутешних міщан та зарібників і понайбільше живе на своїх харчах, які довозять їм родичі з дому; доволі значна часть таки доходить з села, а про 150 до 200 хлопців нїхто не знає, чим они живуть, бо ани за амбітні, щоби говорити комусь про своє голодоване. Нічо дивного, коли з таких нуждарів, часто дуже здібних та працьовитих молодців, значна частина мусить з біди покидати школу та їхати денебудь на зарібки, або прямо марнує ся духом і тїлом, ще заки дійде до зрілого віку.

Щоби бодай в маленькій частині прийти в підмогу найбіднійшій молодіжи нашої ґімназиї, засновує ся, під покровом знаного з жертволюбности Є. Ексц. Владики Константина Чеховича, товариство, яке під орудою і безпосереднім наглядом директора ґімназиї веде „Дешеву кухню“, де за маленькою оплатою або й даром можуть мати обід і снідане — на перший початок — коло 50 найбіднійших учеників тутешної, рускої ґімназиї. А що загосподароване і ведене „Дешевої кухні“, яка входить в житє з днем 10 падолиста с. р., потребує — особливо у почині — значних вкладів, тому звертаємо ся до Вас, Високоповажані Громадяни та Громадянки, з уклінною просьбою: не відказати хоч би і дрібної жертви на „Дешеву кухню“, для наших учеників. Певно, що загал нашої суспільности вже й так обтяжений всякими данинами на патріотичні цїли, але просимо розуміти, що наші заходи, щоби погодувати теплою стравою голодну дітвору, що без сніданя і без обіду сидить у школї пять або шість годин денно — се діло так само користне і високо патріотичне. Зрозуміла се й наша молодіж шкільна — дарма, що и она не богата — і радо складає дрібні датки із школярскої пенсиї, щоби за єї складки погодувати найбіднійшого товариша.

Отже звертаємо ся з просьбою не лише до богатшої суспільности, але й до малозаможних господарів та господинь: тут кождий сотик, жертвований в пору, кожда кварта муки чи бараболї дасть нам спромогу повести як слід початe діло і відтак розвести єго на ширші розміри. Жертви грішми можна посилати на книжочку „Рускої Щадниці“ в Перемишли, ч. 6783 або на адресу Вп. директора рускої ґімназиї Андрія Алиськевича. Харчі просимо віддавати збирачеви, з дозволу ц. к. староства буде обїздити доохресні села в перемискім повітї, або передавати їх для „Дешевої кухні“ на разї в будинку рускої ґімназиї в Перемишли.

За жертви дякують Вам підписані іменем тих бідаків, що будуть користати з „Дешевої кухні“, дякують і їх родичі, що не годні дати своїм дітям у дорогім місті такого удержаня, яке мусить мати молодіж, що учить ся в школах.

За комітет основателїв „Товариства Дешевої кухні“ для убогих учеників рускої ґімназиї в Перемишли: Андрій Алиськевич, голова; З. Гамчикевичева, О. Коренцева, К. Авдиковичева, о. М. Подолиньский, Р. Дмоховский, Д. Коренець, І. Борис, др. Т. Кормош, Р. Гамчикевич, о. О. Мартинович, О. Авдикович.

— **Справа Мацоха.** До краківского суду наспіло дорогою дипльоматичною жаданe властий российских о видане Дамазия Мацоха з причини злочину убийства, доконаного на Вацлаві Мацоху. Справа буде залагоджена в найблизших днях і за кільканайцять днів Мацох буде виданий властям российским. — Станіслав Залоґ щез без слїду. Российскі урядники поліцийні, що їздили до Гамбурґа, щоби там наочно переконати ся, чи арештований там якийсь чоловік єсть дійстно Залоґом чи ні, заявили рішучо, що то не Залоґ. Була чутка, що Залоґа арештовано десь у Фінляндиї, але показало ся опісля, що вість була неправдива.

Директор департаменту для справ віроісповідних, Петров, котрого міністерство справ внутрішних вислало було до Ченстохови, розповідає, що доси не стверджено ані мотивів злочину Мацоха ані єго участи в сьвятотатстві. Петров каже, що знайшов книги касові в монастири ясноґурскім в як найбільшім неладі; видко там богато повискробуваних місць і многі поправки а богато сум зовсїм не вписано до книг. Він оглядав келї і славні пивниці монастиря і т. д. а що найбільше впало єму в очи, то той збиток, серед якого жили оо. Павліни. Кождий монах мав для себе дві просторі комнати богато урядженi а на 19 монахів було аж 40 осіб до послуги. Черцї вже від давна вели сьвітске гуляще житє. Здаєсь, що монастир за ігуменьства о. Реймана зачав найбільше упадати, бо той замість вигнати Дамазия і єго спільників не звертав на них найменшої уваги.

Телеґрами.

Краків 3 падолиста. „Nowa Reforma“ одержала з Гамбурґа депешу, доносячу, що арештований там Станіслав Залоґ буде виданий Росиї. Має він мимо всего бути виновником злочину.

Париж 3 падолиста. Президент кабінету Бріян відбув вчера довшу конференцию з президентом палати Бріссоном а відтак конферував з всїлякими послами в справі будучого складу кабінету. О 9 год. вечером зложив президентови Фалїєрови звіт о станї переговорів. Нинї буде вести переговори дальше і докінчить мабуть до вечера переговори в справі утвореня нового кабінету.

Париж 3 падолиста. „Matin“ доносить з Лісбони, що правительство стоїть здалека від розведеня поступованя судового против бувшого диктатора Йоао Франка і не міг до того недопустити. Поступоване то розпочало ся на жадане особи, котру в 1908 р. арештовано на жадане Франка. Особа тота скористала тепер з прислугуючого їй права, після котрого кождий Портуґалець, котрий чує ся покривдженим має право потягати до одвічальности виноваті особи.

Париж 3 падолиста. Аґентия Гаваса доносить із Сербер: Наспівші тут вчера вісти стверджують, що в цїлій Іспанії панує спокій з виїмкою міста Сабадель, де проголошено загальний страйк. Нїгде більше не було ніяких непокоїв.

Константинополь 3 падолиста. Після автентичних вістий підчас вчерашної конференциї міністра скарбу з директором Гельферіхом, установлено яко основу до переведеня фінансової трансакциї межи Туреччиною а синдикатом німецких банків комбінацию короткореченцевого зачету з позичкою. Тепер приступлено вже до уложеня позичкової угоди.

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

— **Подорож довкола землї,** весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Ціна 1 К 50 с.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане.

Курс львівский.

Дня 2-го падолиста 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	687·—	693·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	455·—	465·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси . . .	553·—	558·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	567·—	575·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	99·50	100·20
4% листи застав. Банку краєв. .	93·50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	95·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·30	93·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·60	93·30
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	89·50	90·20
„ м. Львова 4% по 200 К .	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	115·—	125·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	59·75	63·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	37·60	41·60
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	66·—	72·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	26·50	30·50
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·40	117·80
Доляр американьский.	4·80	5·—

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).